

міжнародна військова організація, яка ґрунтується на міжнародному військовому договорі та положеннях міжнародного права для реалізації воєнних цілей, пов'язаних з участю у військових діях (охороною спеціальних об'єктів, збором розвідувальної інформації, підготовкою військових кадрів, військових операцій тощо), та має систему постійно діючих органів, які володіють міжнародною правосуб'єктністю у сфері військової колективної безпеки. Доцільно запозичити для оборони України військові технології «ПРО», як провідної військової складової для запобігання військовому вторгненню РФ в Україну та примушення її в межах Статуту ООН і Будапештського меморандуму 1994 року поважати Європейські кордони нашої держави.

За змістом роботи підтримуємо реформування військової організації України, схилиємося до рецепції нових наукових поглядів, практичних надбань і законодавчих перетворень провідних країн світу для повернення захоплених територій Україні, наведення правопорядку, створення сучасної держави України у єднанні з Євросоюзом та НАТО, з прогресивним відтворенням військової організації сучасного типу на детермінантах міжнародної колективної безпеки.

Література

1. Окупаційні війська РФ в Криму. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>
2. Формула Штайнмаєра. URL: <https://ru.wikipedia.org/wiki/>
3. Історія держави і права України / В.Я. Тацій, А.Й. Рогожин, В.Д. Гончаренко. URL: <http://books.br.com.ua/themes/7/58>
4. Організація Північноатлантичного договору (НАТО). URL: <http://uristinfo.net/mezhdunarodnoe-pravo/139-mvburomenskij-mizhнародne-pravo/3657-rozdil-12-mizhнародni-organizatsiyi.html?start=1>

УДК 341.123(043.2)

Орлова О.О., к.ю.н., доцент,
Циб І.С., слідчий СУ ГУНП в Запорізькій області,
здобувач вищої освіти,
Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ У МЕХАНІЗМІ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Останніми роками питання захисту прав людини в Україні набуло загальносуспільного масштабу і політичного значення.

Визначальна роль у механізмі міжнародного захисту прав людини належить Організації Об'єднаних Націй, що є основною міжнародною організацією світу. Це не випадково: по-перше, її членами є майже всі

держави світу, по-друге, відповідно до Статуту ООН однієї з основних цілей діяльності цієї організації є «утвердження віри в основні права людини, у гідність і цінність людської особистості», а діяльність регіональних міжнародних організацій та спеціалізованих установ повинна не суперечити цілям та принципам ООН.

Розпочавши свою діяльність, ООН прийняла ряд документів з пріоритетно важливих питань життя цілих народів та окремих людей.

Один із найбільш важливих документів, який вмістив у собі багатовікові сподівання людей у всіх куточках планети, стала «Загальна декларація прав людини», прийнята Генеральною Асамблеєю (ООН) 10 грудня 1948 року. Її значення полягає в тому, що вперше в історії людства були сформульовані для здійснення у всіх країнах основні права і свободи людини, які в усьому світі розглядаються як стандарти, зразки для відповідних національних юридичних документів (наприклад, розділів Конституцій про права громадян) [1].

У сучасній міжнародно-правовій доктрині не викликає сумнівів основоположне значення Статуту ООН для нормативно-правового закріплення обов'язку поважати й захищати права людини.

Говорячи про Статут ООН як про юридичну основу всього сучасного міжнародно-правового співробітництва з прав людини, його норми не можна розуміти інакше, як такі, що визначають зміст цього співробітництва: «Норми Статуту ООН про обов'язок держав співпрацювати в галузі захисту прав людини і громадянина відіграють значну роль у становленні міжнародно-правового захисту прав людини. Фактично ці норми є найбільш загальним правовим зобов'язанням, на основі якого здійснюється все наступне міжнародне співробітництво в цій сфері». Саме це положення Статуту ООН дало змогу Генеральній Асамблеї ООН розпочати розробку та в 1948 році проголосити «Загальну декларацію з прав людини», про яку вже зазначалося вище [1].

Згодом велику кількість найважливіших універсальних міжнародних договорів про права людини було розроблено й ухвалено саме в межах ООН.

Крім того, у межах ООН розроблено багато міжнародних документів, які хоч і не є юридично обов'язковими, проте узагальнили в собі величезний досвід захисту прав людини, а тому набули морально-політичної значущості [2].

Варто зазначити, що не лише Статут ООН є правовою основою співробітництва з прав людини. Він є найважливішою для сучасного світу договірною міжнародно-правовою основою захисту прав людини та міжнародно-правового співробітництва з основних питань. Проте, варто погодитись із тією думкою, що саме походження прав людини є природним.

Міжнародне право розглядає права людини як природні та невід'ємні

[3]. Хоча Статут ООН про це прямо не говорить, безпосередньо мова йдеться про це у Загальній декларації прав людини 1948 року, яка визнається міжнародно-правовою доктриною загальновизнаним тлумаченням положень Статуту ООН у галузі прав людини. Так, у ній зазначається, що: «Усі люди народжуються вільними й рівними у своїй гідності та правах. Вони наділяються розумом і совістю та повинні ставитись один до одного в дусі братерства» [4].

Отже, статутні положення про права людини є формою позитивного закріплення міжнародно-правової концепції прав людини в найбільш загальному вигляді. Однак саме Статут ООН як найважливіший міжнародний договір сучасності надав практичну можливість побудувати всю сучасну систему міжнародного захисту прав людини, до якої включено десятки міжнародних договорів універсального й регіонального рівнів.

Підбиваючи підсумок, варто зауважити на тому, що права людини є найважливішою цінністю суспільства і тому у даній роботі частково зосереджена увага саме на діяльності ООН саме в такому аспекті. Таким чином, концепція захисту прав людини в Статуті ООН включає найширші повноваження організації, які можуть бути реалізовані органами ООН. Ця концепція є динамічною, що означає широкі повноваження ООН та її органів щодо застосування положень Статуту ООН у галузі прав людини. Саме наявність таких норм у Статуті ООН створила правове підґрунтя для прийняття Загальної декларації прав людини, укладення ООН щодо основоположних міжнародних договорів про права людини.

Роль та значення ООН в сучасності визначається тим, що вона представляє собою «механізм міжнародного співробітництва», всесвітній форум для розгляду та вирішення важливих міжнародних проблем насамперед питань укріплення міжнародного мира та безпеки, обмеження озброєння, розвиток всебічного рівноправного співробітництва держав та захисту прав людини.

Література

1. Капустин А.Я. Международное право. М.: Гардарики, 2008. 420 с.
2. Міжнародний захист прав людини: навч. посіб. Київ: Управління Верховного Комісара ООН у справах з захисту прав людини. 2012. 181 с.
3. Міжнародне право. Основні галузі: підручник / за ред. В.Г. Буткевича. Київ: Либідь, 2004. 260 с.
4. Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 року. *Офіційний вісник України*. 2008. № 93.